

[Udenrigsministeren]

kymret for, at man ved at bruge det argument risikerer at stikke blå i øjnene på de pågældende lande ved at diskutere det.

Det blev bl.a. bragt på bane i det meget væsentlige indlæg, som Tjekkoslovakiets præsident, Vaclav Havel, holdt, da han for efterhånden en del uger siden mødtes med NATO's udenrigsministre i Bruxelles. Jeg tror ikke, man fra den side har overdrevne forestillinger om noget egentlig praktisk indhold af en sikkerhedsgaranti. Jeg tror, man opfatter det på den måde, som Vaclav Havel beskrev det dengang, som en af de brikker, der eksisterer for øjeblikket i det nye politiske mønster, som lægges i Europa, og at man nærer et stærkt ønske om at være med med så mange brikker som muligt for på den måde at være så meget med i den politiske familie som overhovedet muligt.

Jeg mener sådan set også, at jeg i mine indledende bemærkninger var forholdsvis realistisk over for netop dette, at man ikke skal lægge for meget i, hvad der kan laves af sikkerhedsgarantier heller dér.

Men i øvrigt er jeg ganske enig både med hr. Niels Helveg Petersen og hr. Ivar Nørgaard i, at diskussionen om i dette tilfælde et dansk medlemskab af Vestunionen ikke er en diskussion, der hører hjemme her, men som vi jo med fordel fører i Det Sikkerhedspolitiske Udvalg, og det er i øvrigt heller slet ikke et spørgsmål, der er aktuelt, og hvor vi vil blive afkrævet svar i forbindelse med diskussionen om traktatteksterne for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Det ligger heller ikke helt klart endnu, hvad det er for en arbejdsdeling, der kan tænkes at komme ud af de overvejelser, man gør sig. Det, forslagsstillerne vel efterhånden er ved at nærme sig, er dette billede af, at Vestunionen skulle være en slags bro imellem det politiske samarbejde i EF og NATO-samarbejdet. Og netop i dette brobillede ligger vel også en klar imødekommelse af de synspunkter, som bl.a. er stærke i Danmark, nemlig at man ikke ønsker et egentligt militært samarbejde i EF. Det er jo en samarbejdsstruktur som denne, der kunne bringe os uden om det problem i hvert fald i en årrække.

Som sagt har det været en konstruktiv debat. Mange af disse spørgsmål har endnu ikke nået en sådan afklaring, at vi er i stand til at lægge de helt faste og firkantede synspunkter frem. Det

synes jeg er godt, for det er også i god overensstemmelse med den måde, hvorpå vi lige siden enigheden i efteråret om det danske memorandum har arbejdet, hvor vi har søgt at undgå, at Danmark på forhånd skulle låse sig fast i umulige negative positioner, og hvor kræfterne i stedet for bliver brugt på at forsøge at få de ting igennem, som vi i fællesskab ser som positive elementer i den videre udbygning af Det Europæiske Fællesskab.

Gade (SF):

Jeg vil gerne sige tak til ordførerne. Jeg er helt enig med hr. Ivar Nørgaard, når han understreger, at det er nu, vi kan tage stilling til nogle sager, nu, vi kan prioritere, nu, vi kan foretage afklaringen. Det var faktisk også derfor, vi gerne ville have denne forespørgselsdebat. Det er måske så som så med afklaringen og prioriteringen, men det skal jeg komme tilbage til senere.

Hr. Ivar Nørgaard understreger miljøsynvinklen, som jo også fremgår af Socialdemokratiets og Det Radikale Venstres dagsordensforslag. Vi er selvfølgelig enige i det, der står på miljøområdet, men hvis nu meningen med dette forslag er, at Danmark skal være miljøridder den næste måned – og jeg glæder mig da til at se udenrigsministeren i den situation; det kan være, han kan blive klædt på til det – tror jeg, det er vigtigt, at udenrigsministeren, regeringen og de, der støtter dette synspunkt, går i gang med en grundig diskussion af vækstbegreber, som udenrigsministeren lagde megen vægt på. Det er ikke en gammeldags diskussion om nulvækst og sådan noget, vi har brug for, men det er en diskussion om vækstbegreber.

EF har jo selv fabrikeret de grundige analyser, der har vist og kritiseret, at beslutningerne om det indre marked er en trussel for miljøet, f.eks. på trafikområdet. Det er jo ikke noget, SF har opfundet; det er rent faktisk noget, som Kommissionens tjenestegrene har skrevet den mest kritiske rapport om. Og det er jo en nødvendig forudsætning for, at der er troværdighed i den linje, at det også føres ind i en samlet miljøstrategi. Det formoder jeg Socialdemokratiet er enig i, og jeg vil spørge Socialdemokratiet, hvor vigtig man så egentlig opfatter denne sag som, når man nu prioriterer den.

Hr. Groves og fru Charlotte Antonsens indlæg var det interessant at sidde og høre på, for